

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 878/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Advokátska kancelária, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 594/2015 a jeho rozsudkom z 28. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronicky 24. októbra 2016 a poštou 31. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 594/2015 a jeho rozsudkom z 28. júna 2016.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 C 251/2011 z 29. februára 2012 bola na základe žaloby sťažovateľa ako žalobcu žalovaná [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) zaviazaná zaplatiť sťažovateľovi 1 026,98 € s úrokom z omeškania a trovami konania, pričom vo zvyšku (do sumy 2 207,65 €) bola žaloba sťažovateľa zamietnutá.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 594/2015-363 z 28. júna 2016 doručeným právnej zástupkyňi sťažovateľa 22. augusta 2016 bol vo veci samej (čo do zamietajúceho výroku o zvyšnej časti žaloby) rozsudok okresného súdu potvrdený, pričom zároveň na základe odvolania žalovanej bol zmenený výrok o trovách konania tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudok krajského súdu porušuje jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd totiž nedal odpoveď ani na jednu z jeho odvolacích námietok, hoci tieto majú priamy vzťah k spôsobu rozhodnutia, a preto sú argumentmi, na ktoré je súd povinný dať riadnu odpoveď.

Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 594/2015-363 z 28. júna 2016 dovolanie, a to z dôvodu nejednotnosti judikatúry vo vzťahu k nedostatku odôvodnenia ako podmienke prípustnosti dovolania, keď časť rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia považuje za dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku zakladajúci prípustnosť dovolania, avšak ďalšia časť rozhodnutí najvyššieho súdu považuje nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia (zakladajúce jeho nepreskúmateľnosť) len za tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku, čo prípustnosť dovolania nezakladá. V dovolaní poukázal tiež na absolútnu absenciu judikatúry k ustanoveniu § 420 a nasl. Civilného sporového poriadku, a práve preto z dôvodu procesnej opatrnosti podáva popri dovolaní aj túto sťažnosť ústavnému súdu s tým, aby preskúmanie

prijateľnosti sťažnosti a jej dôvodnosti odložil ústavný súd na čas po právoplatnosti rozhodnutia najvyššieho súdu o jeho dovolaní.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní spisová značka 5Co/594/2015 porušil základné práva sťažovateľa ██████████ zaručené mu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

2. Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Krajského súdu Bratislava z 28. júna 2016 a vracia mu vec späť na ďalšie konanie s príkazom na urýchlené rozhodnutie vo veci samej,

3. Priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 4000 eur, ktoré je porušovateľ práva povinný vyplatiť sťažovateľovi do 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR,

4. Priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v konaní o ústavnej sťažnosti, ktoré je porušiteľ práva povinný vyplatiť advokátke Mgr. Elene Szabóovej, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, do dvoch mesiacov po právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (porov. III. ÚS 152/03).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako rozhodujúce, že sťažovateľ podal (podľa vlastného tvrdenia) proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté. Sťažnosť ústavnému súdu podal len z opatrnosti, pretože je jednak v judikatúre najvyššieho súdu sporné, či nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia (jeho nepreskúmateľnosť) zakladá prípustnosť dovolania alebo je iba dovolacím dôvodom, ale

okrem toho absentuje akákoľvek judikatúra týkajúca sa prípustnosti dovolania podľa § 420 Civilného sporového poriadku. Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd o sťažnosti rozhodol až potom, čo najvyšší súd rozhodne o jeho dovolaní.

Podľa názoru ústavného súdu niet dôvodu na to, aby sa vyčkalo na výsledok dovolacieho konania. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ podal dovolanie, keďže podľa jeho názoru dovolanie môže byť potenciálne v jeho veci prípustné a dôvodné, postačuje pre záver, že v súčasnosti je oprávnený poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa najvyšší súd v dovolacom konaní. V danom štádiu konania preto nie je v právomoci ústavného súdu do veci zasahovať, a preto podanú sťažnosť treba považovať za predčasnú. Ochrana označených práv sťažovateľa je v danom štádiu konania v rukách všeobecných súdov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

Sťažovateľovi nebude nič brániť po skončení dovolacieho konania obrátiť sa na ústavný súd, a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, pričom v takomto prípade bude zákonná dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde zachovaná nielen vo vzťahu voči dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu, ale aj vo vzťahu voči odvolaciemu rozsudku krajského súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2016